

HET GESPREK

Voetballen voor je land

EK Brandweervoetbal na dertig jaar terug in Nederland

MARIEKE DE KOK
MARIEKE@ALPHEN.CC

Noppen tikken op de klinkers. Op een klein grasveldje zijn Ierse voetballers zich aan het warm lopen. In de verte speelt Roemenië tegen Frankrijk. Donderdag en vrijdag werden de Europees kampioenschappen Brandweervoetbal gehouden in Rotterdam. Vandaag zijn de finalewedstrijden. Aarlandervener Aad van Tol kijkt tevreden toe.

Aad zit in de organisatie, hij is secretaris. „We hebben hier heel hard voor moeten werken”, vertelt hij terwijl hij met zijn hand de zon tegen houdt. Sponsors zoeken, een locatie vinden, hotels boeken. Tien elftallen doen mee, elk team komt met zeker dertig man naar Nederland. „Nu ben ik ontspannen, het loopt allemaal. De opening ging goed, de eerste wedstrijden zijn gespeeld. Ja, ik ben tevreden zoals het nu gaat.” Aad is, net als zijn tweelingbroer overigens, brandweerman. Hij is gestationeerd in Alphen. Halverwege 2008 werd Nederland gevraagd gastheer te zijn. Omdat het dit jaar precies dertig jaar geleden is dat Nederland voor het eerst gastland was, zei de organisatie al snel toe het EK te organiseren. Op de Feyenoord-velden dichtbij De Kuip strijden de landen tegen elkaar. Over enkele minuten moet Nederland spelen tegen Ierland. De wedstrijd moet gewonnen worden, de eerste match tegen Griekenland werd namelijk verloren met 0-3. In de deuropening van de kleedkamers staan elf zenuwachtige mannen in oranje shirts. De Ieren gaan onophoudelijk verder met de warming-up. Balletjes overschoppen.

Hollandse helft

De twee teams lopen het veld op en schudden elkaar de hand. Aad gaat op de tribune zitten, bij enkele sponsors. De wedstrijden duren geen negentig minuten, maar twee keer 25 minuten. „De teams moeten twee wedstrijden op een dag spelen, drie dagen lang. We zouden het qua tijd niet halen, maar het zou bovendien ook veel te zwaar zijn voor de jongens”, legt Aad uit. De eerste twintig minuten wordt voornamelijk gevoetbald op de Hollandse helft. Enkele goede schoten weten de verdedigers en de keeper net aan tegen te houden. De Nederlanders creëren enkele kansen op Ierse helft, maar een doelpunt zit er niet in. De wedstrijd gaat met 0-0 de rust in. De tevreden blik die Aad zonet nog had, is verdwenen. De spanning is van zijn gezicht te lezen. Ondertussen wordt hij door iedereen aangeklampt met vragen. „Can I have bottle of water for boys?”, stamelt een Roemeen in een felgekleurd trainingspak in gebrekkig Engels. Elk land heeft een begeleider die dit soort problemen oplost. Maar Aad blijkt vaak genoeg aanspreekpunt. „Potverdikke, wat heb ik het heet in dit pak”, zegt hij terwijl hij zijn stropdas van het brandweermanuniform wat losser doet. „Maar ja, er zijn hier best wat hoogaar-

Aad van Tol uit Aarlanderveen.

Hollands voetbal door brandweermannen

In 1979 werd voor het eerst de Europese Kampioenschappen voetbal voor brandweermannen georganiseerd. Nederland was toen gastland. In Apeldoorn werd Engeland kampioen, Nederland werd tweede. Nu, dertig jaar later, is Nederland wederom het land waar de elftallen welkom zijn. Dit keer wordt gespeeld in Rotterdam op de velden van Feyenoord. De landen die meedoen zijn: Duitsland, Luxemburg, Griekenland, Ierland, Engeland, Tsjechië, België, Frankrijk, Roemenië en natuurlijk Nederland zelf.

digheidsbekleders aanwezig. Sponsors, maar ook mensen uit de brandweerwereld. Dan wil je er toch goed uitzien”, vertelt hij grijnzend. „Ik ben zo blij met de hulp van Feyenoord”, gaat hij verder. Er wordt gespeeld op Varke Noord, het sportcomplex voor amateurvoetballers van Sportclub Feyenoord. „Feyenoord regelt de lunch bijvoorbeeld, dus daar heb ik geen omkijken naar. Maar ze geven ook veel goede tips. Hier is veel ervaring met het organiseren van een toernooi, dat merk je meteen.” Op welk team zou Aad zijn geld zetten? „Ik denk dat Griekenland nog wel eens heel ver kan komen. Wij hebben onze eerste wedstrijden tegen hen gespeeld. En we verloren met 0-3. Dat hadden we niet verwacht.” Het EK in 2005 werd gewonnen door Duitsland, dat ook dit keer gebrand is op de overwinning. Tweede werd Engeland dat het EK in totaal vijf keer won. De edities die Engeland niet won, eindigde het op de tweede plek. Alle brandweermannen slapen in hotels in Rotterdam, ook de Hollanders. „Wij delen het hotel met de Britten. We kunnen het goed vinden hoor. Met de Ieren ook. Engels communiceert wel zo gemakkelijk. Maar op het veld gaat het hard tegen hard. Het is toch je land waar je voor uitkomt.”

Iers doel

Er wordt gefloten, de wedstrijd gaat verder. Het gaat er meteen fel aan toe. En na één minuten schieten de Ieren in het net. De Nederlanders gaan moedig verder en proberen de bal zo dicht mogelijk bij het Ierse doel te krijgen. Eerst gaat de bal links naast het doel, dan rechts. Geluk lijkt het oranje team niet te hebben. Vlak voor het einde van de wedstrijd moet Mohammed Hasnaoui (33) het veld verlaten. „Ik heb een blessure aan mijn dijbeen”, vertelt de Leidse brandweerman terwijl hij bezweet het veld afloopt. „Die is nu naar mijn kuit gezakt. Niet echt fijn. Maar ik baal wel dat ik die laatste minuten niet kan spelen.” Mohammed (‘Mo’ voor vrienden) staat er verslagen

bij. „Dit is een verloren pot.”

De Leidenaar krijgt gelijk. De Nederlanders weten de schade niet meer in te halen en de wedstrijd eindigt in 0-1. Had Holland donderdag een baaldag, vrijdag doet het elftal het beter. Luxemburg wordt verslagen met 5-0 en Duitsland met 1-0. „Vrijdag speelden we prima”, zegt Aad. „Duitsland verslaan voelt goed, vorig jaar werd dat land nog kampioen.” Toch is Aad niet helemaal tevreden. „We komen één punt tekort om in de kwartfinale te staan. Zaterdag spelen we dus niet, dat is zuur. Ontzettend jammer.” In de kwartfinale staan wel Duitsland, Frankrijk, Engeland en Griekenland. „Griekenland is de verrassing van dit toernooi. Het is de eerste keer dat ze de kwartfinales halen.”

Het Nederlandse elftal en de Ieren lopen het veld op.

Foto's alphen.cc

HET JAAR VAN
ANGELA

Angela Hoogveen geeft wekelijks haar mening over het gewone of het bijzondere leven in Alphen.

Aandacht

Geen mens kan zonder aandacht. Sterker nog, het is de eerste levensbehoefte. Ik heb er nooit een probleem mee gehad. Nu heb ik mijn hele leven lang een grote bos met blond haar en toren ik door mijn lengte al snel boven iedereen uit. Daardoor val ik, zonder dat ik het door heb, al vrij snel op. Aandacht genoeg dus. Waarom heb ik dan het idee dat ik soms toch te weinig aandacht krijg? Volgens therapeut Alfons Vansteenwegen die onlangs een lezing gaf, heeft het bij mij niets te maken met genoeg aandacht krijgen, maar krijg ik te weinig complimenten. En blijkbaar hebben wij vrouwen hier meer behoefte aan dan mannen. Wij wegen teveel af, aarzelen teveel. En omdat wij zogenaamd 'contextueel denken', gaan we er van uit dat anderen ons wel zullen begrijpen. Dat heeft dus weer gevolgen voor de manier waarop wij communiceren en daarmee ook de manier waarop we aandacht voor onszelf vragen. Dus ook naar het vissen van complimenten. Volgens diezelfde ontwikkelingstherapeut moeten wij vrouwen sowieso krachtiger en helderder kunnen formuleren wat onze wensen en ideeën zijn. Als je dat schouderklopje mist, kun je er gewoon om vragen. Vooral op mijn werk heb ik er moeite mee aan mijn opdrachtgever te vragen wat hij vond van een bepaalde prestatie die ik met pijn en moeite, maar met veel trots heb uitgevoerd. Dat doen mannen namelijk heel erg handig en daar kunnen wij vrouwen wel proberen een voorbeeld aan te nemen. Omgekeerd kunnen mannen weer van vrouwen leren om uit zichzelf te benoemen wat zij goed vinden in bijvoorbeeld het werk van collega's, want dat doen vrouwen uiteindelijk beter dan mannen. Toen ik tijdens die lezing de opmerking maakte dat het vragen om aandacht en complimenten dus een probleem lijkt te zijn tussen de seksen, kreeg ik ongeveer bijna alle mannen over mij heen die in de zaal zaten. Ik begreep er allemaal niets meer van. Nu liet ik toch van mij horen, had een duidelijke mening, maar kreeg het idee dat ik beter mijn mond kon houden. Of was het zo dat ik aan het vissen was naar complimenten? Volgens de man die naast mij zat stelde ik mij aan door zo op de voorgrond te willen treden. Die aandacht had ik toch helemaal niet nodig. Volgens hem had iedereen mij al opgemerkt, zonder iets te hoeven zeggen. Ik moest maar eens goed nadenken over de uitdrukking 'zwijgen is goud'. Een mooier compliment kon ik die dag niet krijgen. En ik heb er niet eens om gevraagd.